

Sygn. akt IV CSK 604/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku R. L.
przy uczestnictwie D. K., W. K. i Z. L.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania W. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 14 września 2012 r., sygn. akt XVI Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestniczki W. K. na rzecz wnioskodawcy R. L.
koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 150 (sto
pięćdziesiąt) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki postępowania W. K. od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 14 września 2012 r. stwierdzającego, iż małżonkowie R. L. i Z. L. nabyli na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej z dniem 9 października 2010 r. przez zasiedzenie własność nieruchomości stanowiącej działkę [...] o obszarze 0,0830 ha zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca W. K. przytoczyła przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c. Pierwsza z nich polega na sformułowaniu zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia

prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, niepubl. i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.).

Skarżąca wskazała, że istotne zagadnienie prawne sprowadza się do wyjaśnienia doboru kryteriów oceny spełnienia przesłanek z art. 336 k.c. z punktu widzenia specyfiki stanu faktycznego występującego w niniejszej sprawie. Nie jest to więc abstrakcyjna kwestia prawna dotychczas w orzecznictwie nie rozstrzygnięta i wykraczająca poza ramy rozpoznawanej sprawy, lecz kwestia subsumcji bezspornych faktów, nie spełniająca wymogów z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarżąca nie wykazała także przesłanki oczywistej zasadności skargi. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl., z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia SN: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, niepubl., z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, niepubl., z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, niepubl.).

Skarga kasacyjna nie sprostала także i tym wymogom, stąd na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz wnioskodawcy, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną uczestniczki, orzeczono na podstawie art. 520 § 3 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]